

PÁL DÁNIEL LEVENTE

Kutyák melankóliája

PÁL DÁNIEL LEVENTE (1982) Budapest

Hajnalban egy kutyával folytattam eszmecsserét, próbálom elbeszélni, noha nem értettem felét sem, mit összehordott, kutyaságát nem tudta teljesen levedleni, néha rendet vonított futva maga körül, többi kutyák közt, hozzám visszavisszafutva, pipáját újra meg újra szájába kapva, elterülve tovább magyarázott, ahogy magyarázom most én is nektek, de nem hiszitek, látom; mindegy, álmodtam hát, legyen ez egy álom.

Képzeld el, mondta, képzeld csak el, ha mi mind, kutyák, kicsik és nagyok, egyszerre vallanánk színt nektek, megszólalnánk, s mi bennünk felgyülemlt, rátok zúdítanánk, kivétel nélkül... hogy mit kellett eltűrnünk, elviselnünk, mi van rengeteg bennünk, ha holdra vonyítunk vagy szemetekbe nézünk.

Képzeld csak el, mondta tovább, s én elképzéltem, hogy ha mind beszélni kezdenének, az a végtelen szomorúság mind nyakunkba szakadna, esne, csak ülnénk, s kutyánk társaságot keresne, hogy elpanaszolja, mi bántja, mitől nyomorult, hol fáj, mért hülye a szomszéd, mitől borult ki már megint, hogy nem hagyta az az idétlen tacskozó, hogy szóhoz jusson, mért zavarja a bevásárló zacskó, ha alszik, mit enne, mit inna és mire gondol, ha túl barátságosan közelít az a koszos komondor, mi baja a terrierekkal, hol tart ma a világ, mért rühelli a kertben virágzó muskátli illatát... és képzeld csak el, mondta-mondta tovább, ha minden kutya elsorolná minden fájdalmát, hová lennétek... ha az otthoni kedves oktalan jószág, ahogy ti szoktátok hívni, az ember legjobb barátja, az emberre is úgy tekintene, mint legjobb baráttra.

Hajnalban egy kutya, pipáját meg-meggyújtogatva így magyarázott, s hallgattam lélegzetvisszafojtva, feszengve, kétkedéssel, ahogy most ti engem, látom, mindegy, csak álmodtam, ez csak egy zavaros álom.